

Albert Kamy

I huaji

Edhe kur je ne banken e te akuzareve eshte gjithmone interesante te flasin per ty. Gjate akuzes se prokurorit dhe mbrojtjes se avokatit tim, mund te them se u fol me shume per mua se sa per krimin tim. Per me teper a ndryshonin nga njera-tetra akuza dhe mbrojtja? Avokati ngrinte duart dhe me bente fajtor, por me arsye. Prokurori zgjaste duart dhe nxirrte ne shesh fajesine, por pa arsye. Diçka me ngacmonte perbrenda. Megithe shqetesimet e mia, nganjehere me vinte te nderhyja dhe atehere avokati me thoshte: "Pushoni, eshte me mire per ju". Dukej si ne nje fare menyre kjo ceshtje trajtohej e shkeputur nga une. Cdo gje zhvillohej pa nderhyrjen time. Percaktohej fati im pa marre mendimin tim. Here pas here, me vinte tu prisja fjalen te githeve e u thosha: "Por, ta marrim vesh, kush eshte i akuzuari. Ka rendesi te jesh i akuzuari. Edhe une kam diçka per te thene." Por, pasi mendohesha, skisha asgje per te thene. Per me teper duhet te pranoj se deshira qe ke per tu hapur pune njerezve nuk zgjat shume.

Mbrojtja e avokatit tim dukej sikur nuk do to mbaronte kurre. Megjithate nje çast degjova tek thoshte "Eshte e vertete qe kam vrare." Pastaj ai vazhdoi me te njejtin ton duke thene "une" sa here fiste per mua. U cudita shume. U perkula drejt nje xhandari dhe e pyeta perse. Ai me tha te heshtia dhe pas nje çasti shtoi: "Te githe avokatet keshtu bejne." Kurse une mendova se e bente per te me menjauar nga ceshtja, per te me kthyer ne hic dhe ne nje fare menyre, te me zevendesonte. Por tashme me dukej se isha shume larg nga kjo salle. Per me teper avokati im mu duk qesharak. Ai kundertshtoi shpejt e shpejt provokimin ge u be dhe pastaj foli edhe ai per shpirtin tim. Por m'u duk se kishte shume me pak talent se prokurori. "Edhe une, tha ai, kam veshtruar mbi kete shpirt, por ndryshe nga perfaqesuesi i shquar i prokurorisë, unë kam zbuluar diçka dhe mund te them se kam lexuar aty me lehtësi." Ai kishte lexuar aty se une isha njeri i ndershem, nje punonjës i rregullt, i palodhur, besnik ndaj qendres se punes, i dashur nga te gjithë dhe zemerdhembshur ndaj halleve te te tjeveve. Per te une isha një djale shembullor, qe e kishte mbajtur te emen sa kishte patur mundesi. Se fundi kisha shpresuar se nje azil do jepte gruas plake rehatine qe mundesite e mia nuk arrinin tia siguronin. "Habitem, zoterinj, shtoi ai, qe u be zhurme kaq e madhe rreth ketij azli. Sepse tek e fundit, nese duhet dhëne nje prove e dobise dhe rendesise se ketyre institucioneve duhet thene se ato subvencionohen nga vete shteti." Vetem se ai nuk foli per varrimin dhe ndjeva se kjo mungonte ne fjalen e tij te mbrojtese. Por per shkak te gjithë ketyre ligjeratave te giata, ketyre ditëve dhe oreve pambarim, gjate te cilave u fol per shpirtin tim, pata pershtypjen se çdo gjë kthehej ne një uje te pangjyre qe me turbullonte mendte.

Me ne fund me kujtohet vetem se, ndersa avokati im vazhdonte te fliste, tingujt e borise se nje akulloreshitesi qe vinin nga rruga, pershkoinin gjithe hapesiren e korridoreve, te salles se gjyqit dhe arrinin deri tek une. Me mberthyen kujtimet e një jete qe s'me perkiste me, por ku une kisha gjetur gezimet me te vogla e me te forta: aromat e veres, lagjen e dashur, qiellin e veçante te mbremjeve, te qeshuren dhe fustanet e Maries. Mendoja sa e kote qe prania ime ne kete vend e një lemsh m'u be ne gryke dhe prisja me ngut te merrte fund e gjithë kjo e te gjeja perseri qeline time dhe gjumin. Degjova turbullt avokatin tim te çirrej duke perfunduar se gjyqtaret nuk do te denonin me vdekje nje punonjës te ndershem qe gabon ne nje çast hutimi dhe te kerkonte rrethana lehtesuese per një krim qe do te me rendonte perjete ne ndergjegje, e ky do te qe ndëshkimi me i sigurt. Trupi gjykues e pezulloi seancen dhe avokati u ul i rraskapitur.

Ne pritem një kohe shume te gjate, afer treçerek ore, me duket. Me ne fund tringelliu nje zile. Avokati im u largua duke thene: "Kyetari i jurise do te lexojë pergigjet. Juve do tju fusin brenda vetem per

formulimin e vendimit.” U perplasen dyert. Njerezit vraponin nepër shkalle dhe nuk e kuptoja ne ishin afer apo larg. Pastaj degjova një ze te mbytur qe lexonte dicka ne salle. Kur zija ra perseri dhe u hap dera, heshtja e salles u ngrit drejt meje, heshtja, dhe me te ndjenja e veçante qe me pushtoi kur vura re se gazetari i ri i kishte hequr syte nga une. Nuk veshtrova nga Maria. Nuk pata kohe, sepse kryetari tha ne menyre qe disi me habiti se do te me prisnin koken ne mes te nje sheshi ne emër te popullit francez. Atehere m'u duk se kuptova ndjenjën qe lexoja tek te gjitha fytyrat. Mendoj se ishte respekt. Avokati e vuri doren mbi doren time. Nuk mendoja me per asgje. Por kryetari me pyeti nese kisha gje per te shtuar. U mendova. Thashë: “Jo”. Atehere me moren.

PortalStudentor.al